

ויזא מעדן, ומתבעל בו ונשאָב לתוכו, ומטעגנו (ונטען) סביב אוטו הנבר, העץ העליון. ואז שופע ויזא אור עליון ומתעטר עם אותו אדם כל יום, פמו שנטפרא. ומוי שעזוק (שלומר) בפתחה ולא משפטל בה בך אמת ובלרך ישירה, אותו דבר עולה וסיטה בדרכים, ואין מי שיתחבר עמו, וככל דוחים אותו החוצה, והולך ומשוטט בעולם ולא ימצא מקום. מי גורם לו את זה? אותו שהסתה אותו מדרך כיישר. זהו שפטוב ולפנֵי עור לא תמן מכשול. ומשום כך בתוב, ויראת מאלחיך אני ה'.

ומי שתקותו לעסק בתורה ולא מוצא מי שלמד אותו, והוא באחבת התורה לומד אותה, וממנוגם בה בגמגומים שאינו יודע - כל דבריך ודיבור עולה, ומהדורש ברוך הוא שמה באותו דבריך ומכל אוטו, ונוטע אותו סביב אותו הנחל, וננעשים מאותם דבריים עצים גודלים, וגקראים ערבי נחל. זהו שפטוב (משלו ה באחבתה תשגה תמיד).

וזוד הפליך אמר, (תהלים ט) הורי ה' דרכך אהליך באמתך. וככתוב שם (כ) ונחני באורה מישור למען שזריך. אשרי אותם שיזעדים את דרכי התורה ומשתדלים בה בדרך ישירה, שהם נוטעים עצי חיים למעלה, שכלם רפהאה. ומשום כך בתוב, (מלامي כ) תורת אמת היתה בפיו. וכי יש תורה שאינה אמת? כן, כמו שאמרני, שמורה מי שלא יודע, ואני אמת, ואותו שלומד ממנה, לומד דבר שאינו אמת. ומשום כך בתוב, תורה אמת היתה בפיו.

אייה קשות וההוא דאוליף מלחה דלאו אייה אמת. ובגיני כך כתיב, תורה אמת היתה בפיו.

ואסתחי בנ Hera דעלמא דאתי, דנגיד ונפיק מעדן, ואתקבל ביה, ואשתאב בגויה, ואתענג (ס"א ואתנשע) סוחריה דההוא נהרא, אילנא עלאה. וכדין נגיד ונפיק נהרא עלאה ואתעטר ביה ביהו בר נש כל יומא, כמה דאטמר.

ומאן דלעזי (נ"א דילט) באורייתא, ולא אשתקدل בה באורה קשות, (דף ע"ב) יבאורה מישר. ההוא מלחה סלקא, וסטוי אוּרְחִין, ולית מאן דיתחבר בה, וככל דחין לה לבך, ואזיל רשאט בעלמא ולא ישכח אתר. מאן גרים ליה היא. ההוא דסאי ליה מאורה מישר, הדא הוא דכתיב ולפנֵי עור לא תמן מכשול. ובגיני כך כתיב, ויראת מאלחיך אני יי'.

ומאן דתיאוּתִיה למלייע באורייתא, ולא אשכח מאן דיוּלִיף ליה, והוא ברחימותא דאורייתא, לעי בה, וממנוגם בה, בgeomgoma בריך הוא חדי בהיא מלחה, וקביל לה, ונטע לה סחרניה דההוא נחלא, ואתעבידו מאלין אילין רברבין, ואקרין ערבי נחל, הדא הוא דכתיב, (משלו ה) באחבתה תשגה תמיד.

זוד מלכא אמר, (תהלים פ) הורי יי' דרכך אהליך באמתך. וככתוב (תהלים כ) ונחני באורה מישור למען שזריך. זכאיין אינון דידען אוּרְחִוי דאורייתא, ומשתדליב באורה מישר, דאיינון נטעין אילין דחין לעילא, דכלחו אסותא. ובגין כך כתיב, (מלامي כ) תורה אמת היתה בפייה. וכי אית תורה דלאו ידע, ולאין בגונא דאמן, דאורי מאן דלא ידע, ולאו אייה קשות וההוא דאוליף מלחה מיגניה, אוּליף מלחה דהו באורה.